

Het huis staat te koop!

We moeten ons nog meer richten op de mensen die er al wonen.

En nu staat het huis te koop. We zoeken een nieuw huis. Spannend, een nieuwe stap. Ons huis is een beetje te groot. Met honderden monumentale details die allemaal onderhouden moeten worden. Het zou ook lekkerder zijn als er minder verkeer zou zijn rond het huis. En we zijn wel toe aan een beetje verandering. Of? We stellen natuurlijk wel onze eisen. Het huis moet er ongeveer hetzelfde uitzien als wat we nu hebben. Dichtbij de school van de kinderen zijn. En ook weer bij het station.

Het avontuur blijkt al snel zijn grenzen te hebben. Zelfs van de ene kant naar de andere kant van het centrum is een barrière. De kinderen vieren feest na elke bezichtiging die niet leidt tot een bod. En wij eigenlijk ook. Toch zijn we ondernemend, houden van actie en reizen, hebben de nodige huizen gekocht, verbouwd, verkocht. Waar zit de aarzeling dan toch?

NIETS OM JE OP TE VERHEUGEN...

Vroeger, zeg maar voor de stagnatie van de woningmarkt, kocht je eerst een huis en dan pas zette je je huis te koop. Dat is de goede volgorde, psychologisch. Je kunt je dan verheugen op de nieuwe stap, of je ermee verzoenen desnoods. In deze tijd doe je dat niet, als je verstandig bent. Dat zijn we, ook al omdat we niet verwachten dat ons huis snel verkocht raakt. Te groot, te duur, en misschien op een 'te levendig' punt. Kortom: er is niet dat leuke alternatief om ons op te verheugen.

DE KINDEREN!

Hoewel verhuizen nooit mijn hobby was, heb ik toch in de nodige steden en huizen gewoond. Met gemak trok ik van stad naar stad. Maar toen de kinderen eenmaal hun voorkeuren begonnen aan te geven, gehecht raakten aan school, vriendjes enzovoorts, werd het lastiger. De school is leuk, en dichtbij. Het park waar ons huis aan grenst biedt juist nu ze groter worden de ruimte. We zijn geworteld!

AU: DE LEEFTIJD?

Natuurlijk moet ik eraan geloven: 43 is zo'n beetje middelbaar. Niet meer de leeftijd van onbezonnen keuzen en we zien wel... Nog niet lang geleden riep ik vrolijk: 'Joh, het ergste dat ons kan overkomen is een flatje aan de rand van de stad. En dan redden we ons ook wel!' Het onoverwinnelijke van de jeugd, het idee dat je je in (of uit) iedere situatie redt is eraf. Vandaar de hang naar het bekende?

HOEZO REGIONALE AANTREKKINGSKRACHT?

Niet alleen wij blijken zekerheidszoekers, maar velen met ons. De *catchment area* van nieuwbouwprojecten, of anders gezegd: het areaal waarin kopers of huurders gevonden kunnen worden, is in het algemeen niet zo groot. De afgelopen jaren is het areaal gemiddeld sterk afgenomen. Realiteitszin is geboden! De kasteleneilanden: Haverleij bij Den Bosch, werden verondersteld landelijke potentie te hebben. Ze blijken vooral bewoond te worden door dorpingen van verderop. Ook de Blauwe Stad in Groningen kon de landelijke ambities niet waarmaken, al zijn de aangelegde meren nog zo mooi. De waarheid is dat bewoners niet gemakkelijk afscheid nemen van hun huis, hun buurt, laat staan van hun woonplaats. Meer nog dan voorheen is het dus zaak om ons te richten op de mensen die er al wonen – en hun behoeften en vriendenkring aanboren als we de kwaliteit van de stad willen verbeteren.

AMBITIES BIJSTELLEN

Ons huis is heel leuk. De tuin is fijn, en net helemaal voor elkaar. De eigen parkeerplaats is prettig. De ligging bij het station. De brede kamers. Het licht. Je loopt of fietst zo de stad in. Maar ook naar de duinen. Eigenlijk is het ideaal. Misschien een klein verbouwinkje. De kinderen blijven lekker op dezelfde school. En we hoeven geen dozen in te pakken. We zijn eruit!

JACQUELINE VAN DE SANDE IS DIRECTEUR/EIGENAAR VAN BEAUMONT COMMUNICATIE & MANAGEMENT